

Arrest

**nr. 56 273 van 18 februari 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 6 december 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 november 2010 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 2 december 2006 het Rijk binnenkwam, diende op 4 december 2006 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 10 januari 2007 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

1.3. De commissaris-generaal nam op 16 maart 2007 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State.

1.4. Bij arrest nummer 206.955 van 26 augustus 2010 verwierp de Raad van State de tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 16 maart 2007 ingestelde beroepen.

1.5. Verzoeker diende op 5 november 2010 een tweede asielaanvraag in.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 9 november 2010 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten (B., B.)
(...)
en van nationaliteit te zijn: Algerije
die een asielaanvraag heeft ingediend op 05.11.2010 (2)*

Overwegende dat betrokkene op 04.12.2006 een eerste asielaanvraag indiende en er voor hem op 20.03.2007 een beslissing tot weigering van verblijf werd genomen. Overwegende dat betrokkene op 05.11.2010 een tweede asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij opnieuw asiel moet aanvragen omdat zijn financiële steun werd stopgezet. Overwegende dat dergelijke problematiek er één is van materiële aard en niet ressorteert onder de Conventie van Geneve. Overwegende dat de betrokkene verklaart niet naar Algerije te kunnen terugkeren omdat hij er problemen ondervindt wegens zijn christelijke geloof. Overwegende dat de betrokkene hiervoor geen enkel begin van bewijs voorlegt. Overwegende dat de betrokkene verklaart in geen andere land meer asiel te kunnen aanvragen. Overwegende dat dergelijke verklaring verder geen ander licht werpt op betrokkene zijn asielrelaas. Overwegende dat de betrokkene verklaart in het bezit te zijn van zijn militair boekje en zijn geboorteakte maar deze niet voorlegt in het kader van zijn tweede asielaanvraag. Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet kan oordelen over documenten die er niet zijn. Overwegende dat de betrokkene verklaart in België te willen blijven aangezien hij volledig geïntegreerd is. Overwegende dat het onderzoek van deze ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken. Overwegende dat de betrokkene expliciet verklaart geen nieuwe elementen te hebben. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de Koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 5 (vijf) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Waar verzoeker het voordeel van de kosteloze rechtspleging vraagt voor het voeren van de procedure wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat wat betreft de procedures voor de Raad vooralsnog geen rolrecht verschuldigd is en deze procedures dus kosteloos zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie).

Verzoeker licht zijn middel als volgt toe:

“Terwijl de wetgeving m.b.t. de motivering er (toe) strekt (...) de formele motivering als een subs(t)antiële vormvereiste op te leggen. Dat de wetgever duidelijk de bedoeling had om de formele motivering als een substantieel vormvoorschrift op te leggen, zonder mogelijkheid deze motiveringsvereiste vervangen te zien door deze of gene motivering die de rechtsonderhorige wel op één of andere wijze bekend zou zijn.

*Dat ook het vereiste van motivering, zoals omschreven in andere bronnen van het recht is geschonden (LAMBRECHTS, W., *Geschillen van bestuur*, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, en verwijzingen). Dat ook hier (...) het een substantiële vormvereiste (betreft) (R.v.St, nr. 31.882, dd. 1 februari 1989).*

Dat de beslissing zelf niet voldoet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, R.W., 1995-96, 49). Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermog duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt, N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt, Smets Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M., 1993, 43; RvSt, Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, m. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., ‘La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives’, J.T., 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environnement et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., ‘La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives’, J.T., 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt, Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981).

*Dat het Internationaal verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juni 1951 en goedgekeurd bij Wet van 31 januari 1953, en het Protocol van New-York van 31 januari 1967 betreffende de Status van Vluchtelingen, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, een internationaal instrument met humanitaire doelstellingen is, hetgeen een soepele interpretatie en evenwichtige verdeling van de bewijslast vergt (BOSSUYT, M., “De vluchtelingdefinitie uit het Verdrag van Genève” in *Binnen en buiten, Vluchtelingen op zoek naar recht, Tegenspraak Cahiers nr. 7.*, Kluwer, Antwerpen, 1988, p/29).*

Dat artikel 63 en 63/3 van de (...) wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S., 31 december 1980 (hierna vreemdelingenwet genoemd) voorzien in een soort administratief beroep, het dringend beroep genoemd. Dat voormeld administratief beroep inhoudt, (dat de zaak volledig opnieuw en individueel, ttz. dossier per dossier dient behandeld te worden.

Dat een vergelijking tussen verklaringen lopende de diverse fasen van de procedure niet strookt met de artikelen 63 en 63/3 van de vreemdelingenwet, en daaruit kennelijk niet kan besloten worden dat er sprake is van een deugdelijke motivering.

Dat het aldus niet behoort door middel van vergelijking tussen verklaringen een beslissing te motiveren, daar waar een dergelijke wettelijke beroepsmogelijkheid voorzien is en daar waar de dossiers individueel dienen behandeld te worden.

Dat om aan de Wet van 29.7.91 en art. 62 van de Wet van 15.12.80 te voldoen, volstaat het voor de Commissaris-Generaal in casu niet te stellen dat het verhaal van verzoekers “hoogst onwaarschijnlijk is” of “bedrieglijk” De Commissaris-Generaal moet aangeven waarom precies hij die stelling weerhoudt (Raad van State, 15.12.94 nr 50.738, 3e Kamer, K.L /Belgische Staat, C.G.V.S). Dat de Commissaris-Generaal in casu een manifeste en grove appreciatiefout begaat welke onderworpen is aan de controle

van de Raad van State (...) (Raad van State 1.2.95 nr. 51.466, Ite Kamer G.N Belgische Staat, C.G.V.S);

Dat het in casu niet volstaat te verwijzen naar het feit dat verzoekende partij lopende de procedure voor de Dienst Vreemdelingenzaken geen gewag van iets gemaakt heeft of juist voor de Dienst Vreemdelingenzaken wel van iets gewag maakt.

Dat verschillende verklaringen uiteraard elkaar kunnen aanvullen. Dat de zogenaamde gereleveerde tegenstrijdigheden, geen contradicties zijn. Dat het aldus in concreto volstaat al de opgegeven gegevens bij elkaar te leggen, zodat men kan vaststellen, dat al deze opgegeven feiten naast elkaar kunnen bestaan, zonder tegengesteld te zijn aan elkaar. Dat er uit wat opgegeven wordt geen echte tegenstrijdigheden blijken. Dat het Internationaal verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juni 1951 en goedgekeurd bij Wet van 31 januari 1953, en het Protocol van New-York van 31 januari 1967 betreffende de Status van Vluchtelingen, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, een internationaal instrument met humanitaire doelstellingen is, hetgeen een soepele interpretatie en evenwichtige verdeling van de bewijslast vergt (BOSSUYT, M., "De vluchtelingdefinitie uit het Verdrag van Genève" in Binnen en buiten. Vluchtelingen op zoek naar recht, Tegenspraak Cahiers nr. 7., Kluwer, Antwerpen, 1988, p 29) Dat zo per onmogelijke verschillende verklaringen, lopende de verschillende fasen in de procedure kunnen vergeleken worden, het doel van dergelijke vergelijking, niet het vaststellen van zogenaamde incoherenties is, doch het oplossen van datgene wat fout of incoherent lijkt (H.C.R., Guide des procédures et critères a appliquer pour déterminer le statut de Réfugié, H.C.R. Genève, 1992, nr. 199, p. 52). Dat een dergelijke vergelijking aldus geen deugdelijke motivering kan opleveren.

Dat de voorgehouden tegenstrijdigheden bovendien niet kunnen opwegen tegen de waarachtigheid van het geheel. Dat de waarachtigheid van het geheel opweegt tegen tegenstrijdigheden (Cfr FLEERACKERS, De laatste Rechter, over oordeelsvorming, Juridisch Cahier, Jaargang, 8, Gerechtiglijk jaar, 1999 2000, Deel 2, geciteerd door Voltallige Tweede Kamer Vaste Beroepscommissie, dd. 14 maart 2000 in de zaak VB/98/01195.RA8200).

Dat het bovendien meestal niet gaat om echte tegenstellingen of contradicties. Dat voormelde elementen uiteraard niet afdoende zijn om een weigeringsbeslissing te gronden. Dat men bovendien dient na te gaan of deze elementen wel te wijten zijn aan de verzoekende partij (Cfr. RvSt. nr. 79.209 dd. 1 maa(r)t 1999). Dat de zogenaamde tegenstellingen en lacunes niet van die aard zijn een weigerings-beslissing te gronden (Cfr. RvSt. nr., 78.536 dd. 4 februari 1999).

Dat mijn verzoeker wel degelijk nieuwe gegevens naar voor heeft gebracht, zijnde zijn militair boekje en zijn geboorteakte. Dat deze stukken ten onrechte niet in ogenschouw werden genomen."

3.2. In de nota met opmerkingen antwoordt verweerder als volgt:

"Verzoeker verwijst naar tal van rechtspraak en rechtsleer, doch maakt met zijn verweer geenszins duidelijk op welke wijze de thans bestreden beslissing de motiveringsplicht of het Verdrag van Genève schendt. Evenmin vindt verzoekers bewering - als zou hij nieuwe elementen hebben aangebracht (m.n. een militair boekje en geboorteakte - steun in het administratieve dossier. Uit het verhoor bij de verwerende partij blijkt dat verzoeker er verklaarde deze documenten thuis te hebben gelaten, in Oostende. Bijgevolg werd er in de bestreden beslissing terecht gesteld dat de verwerende partij niet kan oordelen over documenten die niet voorliggen.

De thans bestreden beslissing is de beslissing tot weigering van het in overweging te nemen van verzoekers tweede asielaanvraag dd. 09 november 2010.

In toepassing van het artikel 51/8 van de Wet van 15 december 1980 werd ten aanzien van verzoeker beslist om de tweede asielaanvraag niet in overweging te nemen.

(...)

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de elementen die verzoeker heeft aangebracht naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag aan een grondig onderzoek werden onderworpen. Er wordt in de bestreden beslissing ook uitgebreid geargumenteed waarom de aangebrachte elementen niet weerhouden werden als nieuwe elementen.

De gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid handelde bij het nemen van de bestreden beslissing geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid en conform de ter zake relevante rechtsregels.

In de bestreden beslissing werd terecht tot de conclusie gekomen dat verzoeker in zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe feitelijk gegevens/elementen aanbracht met betrekking tot feiten die zich hadden voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch van het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaal(d).

De bestreden beslissing werd op correcte wijze gemotiveerd.”

3.3. In de repliekmemoërie herneemt verzoeker zijn middel integraal.

3.4.1. Er dient te worden gesteld dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), gesteld dat verzoeker geen nieuwe elementen heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens wordt toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte elementen niet kunnen beschouwd worden als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Verder wordt verwezen naar het toepasselijke artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat voorziet dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten dient af te leveren indien hij een asielaanvraag niet in aanmerking neemt. De Raad besluit dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt de in de bestreden beslissing opgenomen motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

3.4.2. In zoverre verzoeker verder betoogt dat hij wel degelijke nieuwe gegevens heeft aangebracht – met name een militair boekje en een geboorteakte – doch dat met deze stukken geen rekening gehouden werd, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient te worden beoordeeld in het licht van de bepalingen van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De Raad kan evenwel slechts vaststellen dat uit de stukken van het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat verzoeker geen enkel document heeft neergelegd in het kader van zijn

tweede asielaanvraag. Tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken gaf verzoeker aan, zoals ook wordt vermeld in de bestreden beslissing, dat hij in het bezit was van een militair boekje en een geboorteakte, doch stelde hij dat deze beide documenten nog bij hem thuis in Oostende lagen. De stelling van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat hij zich niet kon uitspreken over documenten die niet werden neergelegd is voorts niet kennelijk onredelijk of onwettig.

Het betoog van verzoeker dat *“het voor de Commissaris-Generaal in casu niet (volstaat) te stellen dat het verhaal van verzoekers “hoogst onwaarschijnlijk is” of “bedrieglijk” is verder niet dienstig, nu in casu huidig beroep betrekking heeft op een beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 november 2010 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.*

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verder een theoretische uiteenzetting geeft over de bewijslast in het kader van de asielprocedure en over tegenstrijdigheden en incoherenties in de verklaringen afgelegd voor de bevoegde asielinstanties en betoogt dat *“er uit wat opgegeven wordt geen echte tegenstrijdigheden blijken”*, wijst de Raad erop dat, in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zich enkel mag uitspreken over het *“nieuw karakter”* van de aangebrachte gegevens.

In de mate verzoeker nog verwijst naar de artikelen 63 en 63/3 van de Vreemdelingenwet en betoogt dat deze artikelen *“voorzien in een soort administratief beroep, het dringend beroep genoemd”* en dat dit beroep inhoudt *“dat de zaak volledig opnieuw en individueel, tzt. dossier per dossier dient behandeld te worden”*, moet worden vastgesteld dat artikel 63 van de Vreemdelingenwet ingevolge de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in die zin werd gewijzigd dat dit artikel niet meer voorziet in een dringend beroep dat kan worden ingesteld tegen administratieve beslissingen en verder dat artikel 63/3 van de Vreemdelingenwet door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is opgeheven.

De uiteenzetting van verzoeker laat derhalve niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet wordt dan ook niet aangetoond.

3.4.3. Daar verzoeker niet aantoont dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet incorrect zou zijn toegepast, kan niet ingezien worden op welke wijze de Vluchtelingenconventie zou geschonden zijn. Verzoeker laat bovendien na op duidelijke wijze te duiden welke specifieke bepaling van de Vluchtelingenconventie miskend zou zijn, zodat dit onderdeel van het middel als onontvankelijk moet beschouwd worden.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK